Política sí, partidisme no

El 3 de desembre de 2026 tornem a votar qui ens representa a les Juntes de Personal Docent. No són unes eleccions qualsevol: arriben després de la vaga més gran que ha viscut l'ensenyament públic valencià en dècades. CSO ens presentem amb una idea clara: les decisions han de tornar als claustres i a les assemblees, i els sindicats que ens representen han de mirar les condicions de treball dels i les docents i no el calendari electoral. De vosaltres dependrà.

La vaga de 2026: on som i cap on anem

Què ha passat? La vaga indefinida de l'11 de maig va demostrar el poder que tenim quan ens organitzem. Però els sindicats de la mesa sectorial la van portar a un carreró sense eixida: sense pla de lluita, sense comitè de vaga unitari (on sí que haguera estat CSO) i sense voluntat de signar res per por que poguera donar aire al govern. El seu objectiu, ara es veu molt claret, era allargar el conflicte fins a les eleccions autonòmiques. El resultat és que han deixat els vaguistes en l'estacada, sense cap acord signat que arreplegue els resultats del que vam guanyar al carrer i amb aquesta sensació de derrota que ens hem de traure de damunt. **Hem de fer una política sindical diferent!**

Consell Sindical Obrer

Cap on caminar

És molt important tenir un horitzó cap on caminar perquè, com resa la dita, qui no sap cap on va mai li bufa el vent a favor. Aquest és el nostre full de ruta:

Aquest curs: *mantindre la foguera encesa. E*s tracta d'un curs amb 4 eleccions (estatals, sindicals, autonòmiques i locals), qualsevol cosa que fem s'interpretarà com a partidista. Per això proposem:

- **Recompondre les assemblees de centre com a nucli de l'acció sindical,** siga quina siga l'afiliació de cadascuna, intentar apropar a les famílies, però, per damunt de tot, ajudar a l'alumnat a que s'organitze: ells saben el que volen, només necessiten recolzament. El feixisme els dona espais d'organització, no podem deixar-los a les seues mans.
- **Un comité de vaga que responga a les assemblees,** i no a la mesa sectorial amb els sindicats traïdors a la mobilització**.**
- **Accions:** No deixar d'estar als mitjans i al carrer amb accions d'alta rendibilitat i de baix cost.

Següent curs: tancar el cicle en 2027-2028, ja amb un govern valencià constituït i, siga del color que siga, llançar una mobilització com la del curs passat: el curs no acaba si no negociem. Però amb dos aprenentatges bàsics de la vaga anterior: 1. No començar tan prompte; 2. *No ser més papistes que el papa*: no anar a les avaluacions si no ens han citat personalment; 3. Tenir un pla.
A més, lligar la nostra lluita amb la resta de la classe treballadora amb una **vaga general** per la vinculació per llei dels salaris a l'IPC.

1. Independència de classe

Pensem que ha estat un error eixir del procés mobilitzador sense cap acord signat, i més encara quan ens sembla que s'ha fet per a intentar estirar la mobilització educativa fins a les eleccions autonòmiques de l'any que ve. **Convocarem les mobilitzacions i vagues que calguen davant de qualsevol govern, siga del color que siga**, per a millorar les condicions de vida i de treball del professorat valencià i de la resta de la classe treballadora.

No podem permetre que els partits polítics intenten fer campanya desprestigiant les nostres ferramentes (sindicats i vagues) i amb els nostres diners.

Per un sindicalisme de classe i combatiu!

2. Participació

En l'àmbit sindical, **les decisions s'han de prendre a les assemblees**: les de centre, per a les decisions de centre, i per a les que afecten a tot el professorat, la Coordinadora d'Assemblees Docents del País Valencià **(CADPV).**

En el treball diari, hem d'aconseguir canviar la llei perquè les decisions importants dels centres es prenguen al claustre, comptant amb tota la comunitat educativa quan calga, i no només al consell escolar, com passa ara.

A l'ensenyament és molt fàcil: la conselleria només hauria de demanar als claustres obrir un debat sobre el tema que considere oportú i que cada claustre eleve les seues conclusions del debat per a conéixer què necessitem els docents a l'aula. Els òrgans estan creats, però no els fem servir més que per a aprovar tràmits, la majoria d'ells burocràtics.

3. Plantilles i interinitat

El procés d'estabilització de 2022 ja ha acabat, però la interinitat torna a estar al mateix nivell que abans de començar: insuportablement alta. **Cal un nou procés d'estabilització** al qual només puguen presentar-se les persones en frau de llei que treballen a l'ensenyament valencià. Però això no soluciona el problema: si no fem res, d'ací a quatre anys tornarem a estar igual. Per això, a més a més, demanem canviar el sistema d'oposicions perquè no depenga de l'atzar com ho és ara. **Mentrestant, la nota de l'oposició aprovada s'ha de guardar per a les convocatòries següents**. Així, a mesura que sumem mèrits i punts al concurs, guanyarem l'oposició sense haver d'examinar-nos cada any. Només aquesta mesura fàcil d'implementar ja faria molt.

4. Ràtios

Posar dos docents a l'aula, com va fer el govern del Botànic, no era una solució estructural, com es va veure quan va arribar el nou govern de PP-VOX. Per això reclamem el doble d'aules amb la meitat d'alumnat. **Amb l'aplicació del decret d'inclusió, baixar les ràtios no és una opció**, sinó una necessitat per a poder ensenyar. A l'FP, la reducció de ràtios ha d'anar acompanyada de nous grups en les especialitats amb prou demanda. Si no, alimentarem els centres privats, que creixen com bolets amb les retallades constants a l'FP pública.

5. Recursos segons les necessitats

Els recursos han d'arribar als centres segons les necessitats reals, no a canvi de presentar projectes i programes. Per exemple, l'alumnat amb necessitats educatives especials ha d'arribar amb els recursos necessaris per a cobrir-les, sense haver de lluitar amb l'administració perquè els pose.

6. Defensa del valencià

La nostra llengua ha de tindre tots els mitjans necessaris, fins a poder arribar a ser llengua d'integració, un bé real i de futur per a tota la comunitat educativa, com per exemple a través de processos d'immersió lingüística, etc.

7. Salaris

El professorat arrossega una gran pèrdua de poder adquisitiu des de l'any 2000. L'acord parcial de maig de 2026, que van signar CSIF i ANPE, sindicats traïdors a la vaga indefinida, puja el complement autonòmic 200 € bruts al mes fins a 2028, quan els sindicats en demanàvem entre 480 i 550. **Exigim un pla per a recuperar el poder adquisitiu perdut i vinculat a l'IPC**, sense haver de negociar res**.** No demanem cobrar més: demanem no perdre poder adquisitiu any rere any amb els acords de la vergonya que signen els sindicats del pacte i la concertació. Al nostre territori tenim pendent, a més, la **recuperació completa de la paga extra**. No ens n'oblidem.

8. Carrera professional

Som l'únic col·lectiu de la Generalitat sense carrera professional. Per exemple, una persona A1 de la Conselleria de Sanitat cobra en 2026 entre 3.866,80 € l'any amb el grau I i 15.465,66 € l'any amb el grau IV, que són prop de 1.290 € al mes. Un docent A1 amb la mateixa trajectòria no cobra res per este concepte. Exigim una carrera professional docent amb graus i imports equiparables, que reconega l'experiència, la formació i la tasca a les aules, i no la burocràcia.

Estos són els nostres principis i no en tenim altres

El CSO neix en 2019 per a acabar amb el partidisme en el moviment sindical. Som un sindicat sociopolític amb uns principis que ens defineixen ben clarets: **Reivindicatiu i de classe, Unitari, Democràtic, Independent, Sociopolític, Feminista, Internacionalista, Antiimperialista i Antifeixista.** Estos són els nostres principis i no en tenim altres d'amagats: https://www.consejosindical.es/principios-fundamentales-del-cso/